

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

15. Attendite vobis à pseudoprophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

mentum: Deus aliquando minatur pœnam temporale impiis, ergo hoc in loco non loquitur de pœna futuri seculi. Sed vnus Paulus docere Calvinum debuit, quo sensu Christus dixerit, *Nolite iudicare, & non iudicabimini.* Ille enim de hoc temerario & vsurpato ac etiam maleuolo iudicio disputans, ait: *Mihi pro minimo est vt à vobis iudicer, aut ab humano die: sed* 1. Cor. 4. *neq; metipsum iudico. Qui autē iudicat me, Dominus est. Itaque nolite ante tempus iudicare, quoadusq; veniat Dominus, &c.* Prohibet omne humanum iudiciū, quia expectandū est diuinum, manifestē docens, eos qui hic temere iudicant; à Deo rigidē iudicandos: iuxta illud Iacobi: *iudiciū sine misericordiā* Iac. 2. *ei qui non fecit misericordiā, id est, qui fratres suos iniquē iudicauit.* His accedit, quod iniqui aliorum iudices in hac vita ab aliis non semper, imò rarissimē iudicantur. Dei ergo iudicium tales subibunt. Hoc ita euidentē est, vt ipse Calvinus dissimulare non poterit. Quare subiungit, *Quod si cessabunt homines, vt pœnam effugiant in mundo, qui damnandis fratribus nimis intenti fuerunt, non tamen effugient iudicium Dei:* Hæc ille. Quare igitur Chryostomum & alios Patres, qui Caluini perulentiā singulatim ad Dei iudicium in altera vita ista restringūt, de sensu coacto coarguit; nisi quod perulans hæreticus & veteres Patres contemnere, & Christi verba intulissimō ductus argumento deprauare voluit?

15. *Attendite vobis à pseudoprophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces:*

Tellauit hic locus Calvinum vehemētē, & perstrictū se sentiens, in hæc verba protumpit. *Nimis putidi sunt Papiste, qui constanda nobis inuidia causa illam Christi vocem precise iactant, à pseudoprophetis cauendum esse: ac suis clamoribus efficiunt, vt imperiti causa incognita temere à nobis abhorreant.* Et paulò post, *Nimis improbē Christi mandatum abrogant Papiste, qui iniecto falso metu miseris animas ab inquisitione deterrent. Sit igitur hoc primum, eos qui trepidando incognitam doctrinam respiciunt, vel fugiunt, perperam hoc & minime ex Christi mandato facere.* Hæc lupus Caluini lupū agit: ille, vt oues Christi à trepidatione & metu lupi reuocet, & ad inquisitionem nouæ doctrinæ adducat. Nihil quippe magis displicet lupo, quam trepidatio ouium; & quod tam citò fugiunt ab eo. Atqui Christus Pastor noster fugere

Ioan. 10. docuit à lupis, non cum illis disceptare. Oves (inquit) Pastorem sequuntur, quia sciunt vocem eius. Alienum autem non sequuntur, sed fugiunt ab eo. Atqui (inquit Calvinus) iudicium de pseudopropheta à fructibus eorum facere iubet Christus. Inquirenda igitur & discutienda doctrina eorum est, non ipsi fugiendi sunt. Hæc iterum lupus ille, hæreticorū patrociniū egregiè

Calvinus
hæretico-
rum patro-
nus.

Discretio
spirituum
non est do-
num popu-
lare.

1. Cor. 12.

Gal. 1.

Præter id
quod acce-
pisti. Ioan.

Si quis hæc
doctrinam
non adfert.

Act. 15.

Euasio de
verbo Dei
imperti-
nens.

suscipiens. Cæterum Christus ad Apostolos quidem & magistros Ecclesiarum hæc verba dicit, ex fructibus cognoscetis, ut illi in eos diligenter inquirant. Oves autem & simplicem populū fugere iubet, ut inquirere. Imò (inquit Calvinus) discretionis spiritu, ubi opus est, nunquam desituitur fideles, qui modo sibi diffisi, & proprio sensu valere iusso, totos se illi regendos tradunt. Atqui meminisse Calvinus debuit discretionem spirituum non esse vulgare donum aut fidelibus commune, sed paucorum, iuxta illud Pauli, *Alij discretio spirituum, alij genera lingua rum.* Deinde hoc donum discretionis spirituum esse proprium magistris, & doctoribus Ecclesiarum. *Non enim omnes Prophete, non omnes Doctores,* quorum est de doctrina iudicare. Tertio iudicium quoddam discretium esse sanè penes fideles circa ea quæ sunt fidei, sed hoc iudicium in generali tantum esse, non in particulari. Nempe ut faciliè discernant, an doctrina quæ afferretur, noua sit, & præter eam quam acceperunt: ut sic eam fugiant ac detestentur: sicut Paulus ad Gal.

1. & Ioan. epist. 2. docuerunt. Non autem ut doctrinam in particulari ex causis & fundamentis suis examinet, ut sic proprio iudicio discant, quid verum, quid falsum sit: quod proprium est Ecclesiarum magistris, ut in prima de fide controuersia factum vidimus. Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de verbo hoc.

Addit adhuc Calvinus. *Interea meminerimus ad verbum Dei exigendas esse omnes doctrinas: & ideo in iudicandis pseudopropheta fidei analogiam dominari.* Hæc quidem vera sunt: sed nec verbum Dei sola Scriptura est, ut hic Calvinus accipit, nec hoc verbum Dei vulgus fidelium tam exactè intelligit, ut de quavis noua doctrina ex verbo Dei atque ex causis & fundamentis suis iudicare possint; denique fidei analogia dominatur, quatenus nulla noua doctrina recipienda est, quæ analogiæ fidei id est, receptæ iam & approbatæ in Ecclesia fidei repugnet; quod contra omnes nouas doctrinas adeoque Calvinum ipsum fortissimum argumentum est. Adeo volens esse legis Doctor nescit quæ loquitur, neque de quibus affirmat, cuius hæc euasio de verbo Dei planè impertinens.

Addit tertio Calvinus. *Deinde spectandum est quid Deus*

Prophe

Prophetis suis verbique ministris iniungat : quia inde fidelitas facile dignosci poterit. Sed hoc totum & quid sit Pastoris officium, non oves ipsæ & vulgus fidelium, sed alij Pastores & tota Pastorum communitas, vel maximè Princeps ipse Pastorum, Christi in terris Vicarius, iudicare & cognoscere debet. Alioqui nulla esset in Christi Ecclesia sacra Hierarchia, sed planè prophana & ethnica anarchia. Sed exemplo rem illustrare Calvinus vult. *Quemadmodum, exempli gratia, si nobis proponimus quæ Paulus in Episcopis requirit, sola illa descriptio ad damnandam totam Papatus colluviem sufficit, quia videtur data opera Papales sacrifici contrariam ideam velle exprimere.* Dixit, & abiit. Nam post tam atrocem calumniam in uniuersam Catholicæ Ecclesiæ Hierarchiam, ne vno quidem verbo in particulari docet, quomodo descriptio Episcopi Paulina violata sit. Caussator impotens calumniæ suæ simpliciter assertæ credi vult. Descriptio Apostolica Episcopi in eo fortasse à Catholicis Episcopis negligitur, quia non est nunc ampliùs Episcopus *vnus uxoris vir*, sed cælibem vitam agit. Sic opinor. Nam & sic ad illum Apostoli locum garrit Calvinus: cui ad eundem locum respondimus.

Calvinus
criminator
generalis.

In Antidoto
Apostolico.

21. *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum calorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.*

Quum hæc Christi verba pro bonorum operum ad salutem necessitate euidentissime faciant, nec Calvinus villo honesto furo ea eludere se posse cerneret, veritatem tamen ipsam agnoscere noluit, sed totis ingenij viribus reluctans ita demum scribit. *Facere voluntatem Patris, nõ tantum significat Philosophicè vitam & mores suos ad virtutum regulam formare, sed etiam credere in Christum, sicut habetur Ioan. 6. 40. Nõ ergo his verbis excluditur fides, sed quasi principium statuitur unde reliqua fluant.* Hæc ille, callidè & astutè multa venena non tam apertè fundens quàm clanculum instillans. Primum enim *Philosophicè ad virtutum regulam mores formare*, nihil potius ad hunc locum pertinet, neque hoc est *facere voluntatem Dei Patris*. Sed *facere voluntatem Dei Patris*, est facere ea quæ præcepit nobis Deus Pater in diuinis Scripturis suis, & propter Deum illa facere; non ea facere quæ Philosophi in suis ethicis d'sputarunt solo virtutis amore. Sed voluit impius Calvinus omne bonorum operum studiũ, quod Christus

Impostura
Caluiniana.

1.